

Alice, van de schaduw naar het licht

ALICE LUNAR

*Van de schaduw naar het licht
Ik wandel met alleen de dierbare herinneringen....
Maar eerst was het de val van degene die ik was....
Ik werd verteerd door schaamte en woede...
Ondergedompeld in een pijn die me doorboorde....
Me misselijk maakte...*

*Deze woede is mijn vriend en mijn kracht geworden....
Ze hield me rechtop....
Ze zei me eens dat ik moest stoppen!
Dus ik vond mezelf alleen...
Geconfronteerd met geweld
Doodsbang door de vloedgolf van herinneringen*

*Ik dwaalde en verloor mezelf...
Ik was gewoon een lege huls....
Ik wilde maar één ding.
De waarheid
De heilige waarheid
Sterker dan dit verdomde ongemak...*

*Mijn verhaal liet me toe het te vinden...
Ik ben niet op zoek naar medelijden.
Ik zoek alleen maar vrede.
En ik neem voor de mijne...
De woorden van de Dalai Lama:
Je hebt de controle over je leven...
In welke gevangenis je ook zit, je hebt er de sleutels voor.*

Alice L.

Het schrijven van dit verhaal was een echte uitdaging voor mij. Het was buitengewoon pijnlijk om al die momenten van vernedering, misbruik, fysiek en psychisch lijden te moeten herbeleven

Was ik voorbestemd om de hel te kennen voor het paradijs? Het bracht me naar het laagste punt om eindelijk te begrijpen dat de gevoelens die diep in mij begraven lagen echt waren en dat de feiten zoals ze zich hadden afgespeeld niet het resultaat waren van mijn verbeelding.

Ik zeg niet dat ik een schrijver ben. Ik wilde alleen maar uitdrukking geven aan het leed dat ik voelde door het gebrek aan liefde en aandacht van de grootmoeder die mij geadopteerd had.

Deze wrede vrouw is nog steeds een deel van mijn leven en achtervolgt me al sinds ik een kind was. Ik kan deze destructieve band niet verbreken, omdat ik het gevoel heb dat ik haar iets verschuldigd ben.

Is dat normaal? Ik ben bang voor de dag dat ze zal sterven. Hoe vaak heeft ze me al niet gezegd dat ik degene ben die de spijkers in haar kist zal slaan?

De mishandeling die deze vrouw mij heeft aangedaan was niet alleen fysiek, maar ook psychologisch en gericht op voedsel.

Ik heb me al voorgesteld dat ze tussen vier planken lag, haar handen rustend op haar rozenkrans, haar grauwe gezicht, gekleed in haar mooiste jurk.

Hoeveel mensen zouden die dag hulde brengen aan haar, de perfecte gelovige, zo vriendelijk tegenover haar burens?

Zij beweerde dat ze door haar familie was verlaten en alleen haar huis moest onderhouden, haar boodschappen doen en haar maaltijden bereiden.

Wat een verbeelding die ze kon inzetten om haar omgeving te manipuleren! Ze herinnerde me aan het karakter van de film :”Tatie Danielle”, op een slechtere manier: gemener, meer pervers. En toch zou je haar de absolutie gegeven hebben.

En toen zag ik haar weer, oud geworden. Klein en dun, haar haar wit en krullend, ze droeg veel te losse kleren en oude veelkleurige sokken.

Ze liep zo pijnlijk dat het droevig was om te zien. De vrouw die mij de ergste wreedheden had aangedaan, was niet meer dan een schaduw van zichzelf.